

**Homilia de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses en la Solemnitat de la
Santíssima Trinitat. Missa d'Acció de Gràcies i Comiat.
30 de maig de 2021, Catedral del Sant Esperit de Terrassa**

1. Benvolguts Sr. Bisbe Auxiliar, preveres concelebrants, diaques, seminaristes, membres de la vida consagrada, laics i laiques; Srs. alcaldes i autoritats presents; responsables de les diferents institucions; benvolguts familiars. Celebrem avui la solemnitat de la Santíssima Trinitat: Déu Pare i Fill i Esperit Sant, el centre de la nostra fe. Un misteri molt gran, que ens depassa, perquè Déu, en la seva immensitat, no pot deixar de ser un misteri per a nosaltres i, no obstant això, ell s'ha revelat, ha sortit a l'encontre de l'ésser humà, i el podem conèixer en el seu Fill, i també conèixer al Pare i a l'Esperit Sant.

2. La paraula de Déu que hem escoltat mostra, en primer lloc, com el poble d'Israel va quedar enlluernat per l'experiència del gran amor que Déu li va dispensar, conscient que no hi ha res en el món, no hi ha res en la vida, que sigui comparable a aquest amor. També nosaltres ens podem preguntar si n'hi ha alguna realitat que es pugui comparar a aquest amor que Déu ens ha manifestat. Una revelació i un amor que arriben a la seva culminació en la vida, mort i resurrecció de Crist.

Sant Pau ens ajuda a endinsar-nos en aquest misteri d'amor de Déu. Ens recorda que l'Esperit Sant que ens ha estat donat ens fa fills de Déu i cohereus de les seves riqueses, que no són tresors materials sinó els tresors de l'amor etern, la riquesa autèntica a la qual aspira en el fons l'ésser humà perquè sap que els béns terrenals són efímers. L'essència de Déu que el mateix Déu ens revela és l'amor infinit, sempre nou i capaç de saciar els anhels d'infinit del cor humà.

L'Evangelí ens presenta al Senyor ressuscitat que encarrega a l'Església la missió de predicar, de convertir tots els pobles i de batejar-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. Aleshores, la Trinitat divina no és per a nosaltres simplement un misteri impenetrable, sinó que mostra més aviat la forma en què Déu ha volgut donar-se a conèixer al món. Amb aquest mandat missioner comença la missió de l'Església a través de la predicació de la Paraula, la celebració dels sagraments i el servei de la caritat.

3. Celebrem avui, també, la Jornada de la Vida Contemplativa, en la qual preguem per aquelles persones que habitualment preguen per nosaltres i pel món sencer. En aquesta Jornada manifestem també la nostra estima per aquesta vocació i el compromís de conèixer aquest camí, que se situa en el més profund de la vida de l'Església.

Ens podem preguntar quin sentit té la vida contemplativa avui en dia. Fixem-nos bé en la nostra situació, de pandèmia, i que malgrat que la vacunació va avançant, encara afecta greument la vida de moltes persones vulnerables a tot el món. La humanitat ha patit de moltes maneres al llarg de la història, i ha expressat el seu dolor de diverses maneres, i ho fa també en els nostres dies des dels tanatoris, els hospitals, les residències, les cues de la fam, les oficines de l'atur o la soledat de moltes persones.

4. Aquest dolor que és tan present a la nostra societat travessa també els murs dels monestirs i convents on els contemplatius eleven la seva oració al Senyor. Ells pateixen quan el món pateix perquè tot i allunyar-se del món per a buscar a Déu, a la vegada s'acosten a les persones a través d'Ell. La seva existència és una història de proximitat a Crist i també al dolor humà. Ells deixen enrere l'activisme frenètic de la nostra societat per seguir una via d'intimitat orant i fraterna que, lluny d'allunyar-los del dolor del món, els converteix en llavor d'esperança, en llum i referència per a les situacions de foscor i desconcert.

5. En aquesta Jornada recordem amb gratitud als qui recorren el camí de la vida contemplativa. Demanem al Senyor que els guardi en el seu amor, que els beneeixi amb noves vocacions, que els encoratgi en la fidelitat quotidiana i els mantingui l'alegria de la fe. Al costat d'ells, presentem al Pare, pel Fill en l'Esperit Sant les necessitats i els patiments del món, compartint el seu dolor i la seva esperança, fent camí prop de Déu i prop dels germans, solidaris amb els que sofreixen.

6. La celebració eucarística és sempre acció de gràcies. Avui ho és d'una manera especial per a mi i per a tots vosaltres. Tinc ben presents les paraules que us vaig adreçar quan vaig ser nomenat primer bisbe de la nova diòcesi de Terrassa. L'endemà de l'inici de ministeri, el 26 de juliol d'aquell any 2004, us deia que “compto amb tots i cadascú de vosaltres en la tasca d'iniciar i consolidar la vida de la nostra Església; i us ofereixo la meva estimació i el meu servei pastoral com a bisbe vostre”.

Avui, mirant enrere el camí recorregut, vull donar gràcies a Déu per aquest pelegrinatge compartit. Iniciàvem aleshores una nova singladura amb reptes importants als quals havíem de donar resposta amb la col·laboració de tots els diocesans. En la homilia de la presa de possessió us anunciava alguns dels reptes principals que hauríem d'afrontar: l'evangelització de la nostra societat, l'atenció als preveres, als diaques i al Seminari, la pastoral juvenil, i l'atenció als més necessitats. Per tal de donar resposta hem dedicat plans pastorals, cartes pastorals i no poques iniciatives i energies, i

també varem dedicar una carta pastoral a la Mare de Déu amb motiu de la seva proclamació com a patrona de la diòcesi sota l'advocació de la Salut, tan estimada a la ciutat de Sabadell.

Vull donar gràcies a la família diocesana per tota la vida i missió compartida en aquesta porció del poble de Déu que peregrina en el territori de les comarques del Vallès Oriental i el Vallès Occidental per mitjà de les parròquies, els arxiprestats i les zones pastorals; les comunitats de vida consagrada i tantes institucions, moviments i grups apostòlics. Ben bé hem de dir que no vam començar de zero aquest camí perquè teníem una història prèvia que endinsa les seves arrels en la diòcesi d'Ègara, però és veritat que hem estat els iniciadors d'una nova realitat eclesial. El Papa emèrit Benet XVI, la primera vegada que el vaig saludar com a Bisbe de Terrassa, em va recordar el camí de santedat que han de viure els primers bisbes de noves diòcesis, un camí que he fet extensiu a tots els diocesans i que hem procurat compartir tots junts.

Dono gràcies a Déu perquè he tingut ocasió de conèixer de prop, especialment a través de les visites pastorals, tota la riquesa del poble de Déu per mitjà de rostres concrets, de projectes engrescadors, de patiments compartits, d'il·lusions i esperances, de pregària en comú. A través dels diversos plans pastorals hem coordinat tot aquest treball diocesà per tal d'esdevenir una Església que surt a l'encontre de cada persona, conscients que som enviats pel Pare per anunciar la Bona Nova, i que hem de fer-ho amb actitud de servei, en comunió i coresponsabilitat, en sinodalitat, tal com ens recorda el Papa Francesc.

Hem de reconèixer que el Senyor ha beneït els nostres treballs. Permeteu-me recordar la creació del nostre Seminari i la potenciació de la pastoral vocacional. Al llarg d'aquests anys he ordenat un bon nombre de preveres joves que són un veritable signe d'esperança enmig del nostre món. Al seu costat, la pastoral juvenil amb les peregrinacions diocesans i la pastoral familiar amb les seves diverses activitats. Juntament amb això el desplegament de l'activitat diocesana a través de la Cúria i de totes les delegacions episcopals. I encara la potenciació de la formació i educació cristianes a través de la catequesi, les escoles diocesanes, parroquials i religioses, i especialment tot el treball de Càritas, actualment més necessari encara a causa de les crisis sobrevingudes amb la Covid 19.

Dono gràcies a Déu per tots vosaltres, fidels col·laboradors; us agraeixo la vostra dedicació i el vostre treball amb sentit eclesial i amb responsabilitat, que fan palès el vostre amor a l'Església. A tots vosaltres, laics i laiques, membres de la vida consagrada, diaques i preveres. I especialment al que

ha estat fins ara el meu bisbe auxiliar, Mons. Salvador Cristau. També dono gràcies a Déu per la fructífera col·laboració amb les administracions locals i amb les Institucions, sobretot en l'acció caritativa i social, i a les quals agraeixo la seva presència avui.

Com ja sabeu, el meu lema episcopal és: “Mar endins”. Aquest text evangèlic reflecteix l'actitud amb la qual ens hem endinsat en la tasca apassionant d'obrir nous camins al Senyor a través de la diòcesi que erigí Sant Joan Pau II el 15 de juny de 2004. És la mateixa actitud que tinc en aquests moments davant la nova missió que el Papa Francesc m'ha confiat. I demano a Déu que sigui també aquesta actitud la que us animi a continuar la tasca que vàrem començat amb l'ajut de Déu i que estic segur continuarà amb un nou pastor diocesà, quan el Sant Pare ho disposi. En el meu cor de pastor sempre tindreu un lloc, i us demano que em també em tingueu present en les vostres pregàries. Us encomano especialment a la Mare de Déu, sota l'advocació de la Salut. Ella és la Mare i Mestre que ens guia en el camí. Que així sigui.